

Κυριακή ΙΕ' Λουκά: Ομιλία εις τον Ζακχαίου του Τελώνη (Άγιος Ιωάννης Χρυσόστομος)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 19 Ιανουαρίου, 2018

Όσοι ἐπιθυμοῦν τὰ καλά, δέ διαφέρουν ἀπὸ τοὺς διψασμένους, ἀγαπητοί. Ὅσο δὲ βρίσκουν αὐτὸ πὸν ζητοῦνε, τόσο ἀνάβει ἢ δίψα τους γιὰ ὅ,τι ποθοῦν. Καὶ τὴ νύχτα ὄνειρεύονται σὰ διψασμένοι τίς πηγές τῶν πόθων τους. Κι ὅταν ξημερώση πηγαίνοντας ἀπὸ τόπο σὲ τόπο, μέ ἀεικίνητα μάτια βλέποντας γύρω, ἀναζητοῦν αὐτὰ πὸν ποθεῖ ἢ καρδιά τους. Κι ὅπως ὁδοιπόροι, πὸν σὲ ὦρα μεσημεριοῦ διασχίζουν ἄνυδρο τόπο, ἀναγκασμένοι ἀπὸ τὴ δίψα βλέπουν γύρω τους πηγές· καὶ πολλὰς φορές θὰ τοὺς δῆς ν' ἀνεβαίνουν καὶ βουνὰ ὅπου ὑπάρχει πηγή· κι ὅταν ἀπὸ μακριὰ τὴ δοῦν, χαίρονται καὶ συνεχίζουν τὴν πορεία τους πρὸς αὐτὴ μέ βιάση· ἔπειτα φθάνουν στὴν πηγή καὶ σβήνουν μέ τὸ νερὸ τὴ δίψα τους· **τέτοιοι εἶναι κι οἱ φίλοι τοῦ Χριστοῦ. Τὴν ἡμέρα ἀναζητοῦν τὸν ποθητὸ τους Χριστὸ μέ καλά ἔργα καὶ τὴ νύχτα εἶναι κοντὰ του μέ τὴν προσευχή** κι ὅταν κοιμοῦνται βλέπουν στὸ ὄνειρό τους ὅτι περπατοῦν μαζί του.

Ὅταν στὰ ὄραματά τους τὸν ἴδουν ἀπὸ μακριὰ χαίρονται κι ἀναγαλλιάζουν καθὼς οἱ διψασμένοι, ὅταν βροῦν τίς πηγές πὸν ποθοῦν. Κι ὅταν ξυπνήσουν θέλουν νὰ ξανακοιμηθοῦν, γιὰ ν' ἀντικρύσουν στὸν ὕπνο τους τὴν ἴδια πάλι ὄπτασία. Τέτοιος καὶ ὁ **Ζακχαῖος** πὸν διαβάσαμε πρὶν ἀπὸ λίγο στὸ Εὐαγγέλιο. Δῆτε τὸν πὸν τρέχει καὶ ὁ θεῖος πόθος τὸν πυρπολεῖ· σκαρφαλώνει στὸ δένδρο καὶ ψάχνει γύρω τὸν Ἰησοῦ, γιὰ νὰ δῆ τὴ ζωοδότρα πηγή. Κι ὅταν ὁ Ζακχαῖος ἀντίκρυσε τὸν Κύριο, ξεκούρασε τὴν ὄραση του, περισσότερο ὅμως ἀναρρίπισε τὸν πόθο στὴν καρδιά του· «Μπῆκε λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς στὴν Ἱεριχὼ καὶ περιπατοῦσε στὸν δρόμο. Βρῆκε κάποιον λεγόμενον Ζακχαῖο. Ἦταν ἀρχιτελώνης καὶ πολὺ πλούσιος. Ἦθελε πολὺ νὰ ἴδῃ τὸν Ἰησοῦ πὸν ἦταν νὰ περάση ἀπὸ κεῖ». Πρόσεξε, ἀγαπητέ μου, τὸν πόθο τῆς ψυχῆς του. Δέν μποροῦσε ὅμως νὰ δῆ ἀπὸ τὸ πλῆθος, γιὰτὶ ἦταν μικρὸ τὸ ἀνάστημά του. Τρέχει λοιπὸν μπροστὰ κι ἀνεβαίνει σὲ μιὰ μουριὰ γιὰ νὰ δῆ τὸν Ἰησοῦ, πὸν ἦταν νὰ περάση ἀπὸ κεῖ. Ὁ Ζακχαῖος μέ τὸ μικρὸ ἀνάστημα καὶ τὴν πολλὴ γνώση ζητοῦσε νὰ δῆ τὸν Χριστὸ, ἐπιθυμοῦσε νὰ δῆ τὸ θεὸ μέσα στοὺς ἀνθρώπους πὸν χάριζε τὸν οὐρανὸ, ἤθελε νὰ δῆ τὸ δημιουργὸ τῶν ἀγγέλων, νὰ δῆ νὰ βαδίζει μέ βήματα ἀνθρώπου ὁ φωτοδότης τοῦ οὐρανοῦ, ὑπέργειου φωτός. Ζητοῦσε νὰ δῆ πῶς ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης καθισμένος στὸ νέφος πλημμύρισε μέ φῶς τῶν πιστῶν τὰ ψυχικὰ μάτια. Ζητοῦσε νὰ δῆ τὸ θεὸ Ἰησοῦ, τὸν ὠραῖο, τὸν ποθητὸ, τὸ γλυκὺ, πὸν μέ τῶνομά του δηλώνει καὶ τὴν πράξη. Νὰ δῆ τὸ πορφυρόμαλλο πρόβατο, πὸν τὸ αἷμα του ἔγινε τὸ τίμημα τῆς οἰκουμένης καὶ τὸ μαλλί του ἔντυσε τοὺς γυμνοὺς ἀπὸ τὸν Ἀδὰμ ὡς τὸ τέλος. Ἐπιθυμοῦσε νὰ δῆ ὁ αἰχμάλωτος στρατιώτης τὸ βασιλιά του, τὸ πρόβατο τὸ

βοσκό του, ὁ παραπλανημένος τὸ δρόμο του, ὁ σκοτισμένος τὸ φῶς. Ἐπιθυμοῦσε νὰ δῆ τὸν κήρυκα τῆς εὐσεβείας, αὐτὸς ποὺ δὲν εἶχε γευτῆ τὴ γλυκύτητα τῆς θεογνωσίας.

Ζητοῦσε νὰ δῆ ὁ ἄρρωστος τὴν ὑγεία του, ὁ πεινασμένος τὴν οὐράνια τροφή, ὁ διψασμένος τὴν ζωοδότρα πηγὴ. Ἐπιθυμοῦσε νὰ δῆ τὸν ἐμψυχωτῆ τῶν ἱερέων καὶ τὸν ξυπνητῆ τοῦ Λαζάρου. Ὡ, τὸ θεϊκὸ ἔρωτα! Ὡ, τὴν ἐπιθυμία! Ὡ, τὸ χρυσόφτερο ἔρωτα, ἢ καλύτερα τὸν ἔρωτα τοῦ Χριστοῦ, ποὺ ἀνεβάζει στὸν οὐρανὸ τὴν ψυχὴ ποὺ τὸν ἔχει. Ὁ θεϊκὸς ἔρωτας ποὺ τὸν ἐσήκωσε ἀπὸ τὴ γῆ, τὸν ἔκαμε κιόλα ν' ἀνεβῆ στὸ δένδρο. Δὲν τὸν ἄφησε νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ βλέπῃ τὰ πράγματα τῆς γῆς, οὔτε καὶ νὰ συναστρέφεται τοὺς ἀνθρώπους. Ἀλλὰ τὴ θεία ἀγάπη ποθῶντας στρέφει τὸ βλέμμα στὰ οὐράνια ἀγαθὰ. Ἀπὸ τὰ γήινα τρέχει πρὸς τὰ οὐράνια, ποὺ προκαλοῦσαν τὴν προθυμία του κι ἀφοῦ σκαρφάλωσε στὸ δέντρο ἔψαχνε γύρω ἀπὸ τὸ Χριστὸ καὶ μὲ φαντασία βρισκόταν στὸν οὐρανό. Κι ὅταν εἶδε ὁ Ζακχαῖος τὸ Χριστὸ τοῦ μίλησε ταιριαστά. Σ' ἐσένα σήκωσα τὰ μάτια μου ποὺ κατοικεῖς στὸν οὐρανό. Εἶδε τὸν Κύριο ὁ Ζακχαῖος καὶ δυνάμωσε ἡ ἐπιθυμία του περισσότερο. Τὸν ἄγγιξε στὴν ψυχὴ κι ἔγινε διαφορετικὸς ἄνθρωπος· ἀπὸ τελώνης ζηλωτῆς, ἀπὸ ἄπιστος πιστός, ἀπὸ λύκος πρόβατο σφραγισμένο γιὰ τὴ σφαγὴ. Ποιὸς νιώθει τέτοια ἐπιθυμία γιὰ τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα του, ποιὸς ἀγάπησε τὴ γυναίκα ἢ τὰ παιδιὰ του, ὅπως ὁ Ζακχαῖος τὸν Κύριο, ὅπως φανερώνουν τὰ ἴδια τὰ πράγματα; Μοίρασε ὅλα τὰ ὑπάρχοντά του στοὺς φτωχοὺς καὶ τετραπλάσια ἔδωσε σ' ὁποιους ἐσυκοφάντησε. Συμπεριφορὰ ἄριστη μαθητοῦ, καὶ δασκάλου ἐπιείκεια καὶ δύναμη θεϊκῆ· ἀπὸ τὴ θέα του μόνο ὁ Ἰησοῦς ὁδηγεῖ στὴν πράξη. Κανένα διδακτικὸ λόγο δὲν εἶχε πεῖ ὁ Κύριος στὸ Ζακχαῖο, παρουσιάστηκε μόνο σ' αὐτὸν ποὺ τὸν ποθοῦσε καὶ ἀπὸ τὸ βάθος τῆς καρδιάς του τραβιόταν ἐπάνω ἡ δύναμη τῆς πίστεως. Παρόμοιο ἔγινε καὶ στὴν αἰμορροῦσα· ἤρθε κοντὰ στὸν Κύριο καὶ ζητοῦσε νὰ τὴ θεραπεύσῃ, μὰ δὲ δεχόταν νὰ τοῦ ἀγγίξῃ τὸ χέρι. Κι ἐκεῖνη τοῦ ἀγγίζει κρυφά τὴν ἄκρη ἀπ' τὰ ροῦχα του. Καὶ τῆς θεραπείας τὴ δύναμη σὰ σφουγγάρι μὲ τὸ ἄγγιγμά της τὴν τράβηξε. Κι ὁ Ζακχαῖος ἐνεργοῦσε ἀσυναίσθητα, κινημένος ἀπὸ βία θεϊκῆ καὶ ἀπὸ πνευματικὸν ἔρωτα ἀναμμένος ἀνέβαινε στὴ μουριά. Ὁ Κύριος ὅμως ἀνακαλύπτοντας κάποιο μυστικὸ τοῦ λέει, κατέβα. Γνώρισα τὴν ψυχὴ σου, γνώρισα τὸν ἱερὸ ἔρωτά σου· Κατέβα. Θυμήσου ὅτι κι ὁ Ἀδὰμ ὅταν ἐνίωσε τὴ γυμνότητά του, κρύφτηκε πίσω ἀπὸ τὴ συκιά. Καὶ σὺ ποὺ θέλεις νὰ σωθῆς, μὴν τρέχῃς πάνω στὴ μουριά. Πρέπει νὰ τὴν ξηράνω αὐτὴ τὴ μουριά καὶ νὰ φυτέψω ἄλλη, τὸ σταυρό. Ἐκεῖνος εἶναι τὸ εὐλογημένο δέντρο καὶ σ' αὐτὸ νὰ ὁδηγῆς τὰ βήματα τῆς ψυχῆς σου. Ἀπὸ αὐτὸ ἀκοντίζεσαι ἀμέσως στὸν οὐρανό. Ἐνῶ στῆς μουριάς τὰ φύλλα καὶ τὸ φίδι περιπλέκεται, καὶ σ' αὐτὴ κρύβεται καὶ σ' αὐτὴν ἐκλώσθησε τὰ μικρά του. Κατέβα γρήγορα, προτοῦ ἀρχίσῃ νὰ ψιθυρίζῃ στὴν ψυχὴ σου, ὅπως καὶ στὴν Εὐὰ ποὺ τὴν ἔπεισε νὰ δοκιμάσῃ τὴ γλυκειὰ ἡδονή. Κατέβα γρήγορα. Ὅσο στέκομαι ἐγώ, κατέβα ἀπ' αὐτὴ· ὅταν τὸ βλέπω ἐγώ, ἐκεῖνο φिमώνεται. Κατέβα γρήγορα, δὲ θέλω νὰ σ' ἀφήσω πάνω στὴ μουριά, δὲ θέλω νὰ χαθῆς. Δικὸ μου πρόβατο εἶσαι, σ' ἐμένα ἔτρεξες. Κατέβα γρήγορα καὶ περιμένε με στὸ σπίτι σου. Πρέπει νὰ ξεκουραστῶ ἐκεῖ. **Ὅπου ὑπάρχει πίστη, ἐκεῖ**

Ξεκουράζομαι. Όπου υπάρχει αγάπη, εκεί πηγαίνω. Ξέρω τί θα κάμης σὲ λίγο· ξέρω ὅτι θὰ δώσης ὅλα τὰ ὑπάρχοντά σου στοὺς φτωχοὺς καὶ πρῶτα ὅτι θὰ ἐπιστρέψης τὸ τετραπλάσιο σ' ὅσους ἐσυκοφάντησες. Σὲ τέτοιους ἀνθρώπους μ' εὐχαρίστηση φιλοξενούμε. Κι ὁ Ζακχαῖος κατέβηκε βιαστικός, πῆγε στὸ σπίτι του κι ὑποδέχτηκε τὸν Ἰησοῦ. Καὶ γεμάτος χαρά, εἶπε ἀφοῦ στάθηκε -οὔτε περπατώντας, οὔτε καθισμένος ἀλλὰ ἀφοῦ στάθηκε, γιὰ νὰ δείξη τὴν ἀμετάθετη ἀπόφασή του- καὶ ἀφοῦ στάθηκε μίλησε, ὅταν μὲ θερμὴ ψυχὴ κι ἀμεταμέλητη ἀπόφαση ἀποδυόταν στὸν ἀγῶνα. Ἦξερε ποῦ σπέρνει καὶ ποῦ ἦταν νὰ θερίση καὶ εἶπε· Δίνω στοὺς φτωχοὺς τὰ μισὰ ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντά μου καὶ γυρίζω τὸ τετραπλάσιο σ' ὅσους ἐσυκοφάντησα. Ὡ ἄδολη ἐξομολόγηση, πὺ βγαίνει ἀπὸ καρδιὰ καθαρὴ. Ἐξομολόγηση ἀθάμπωτη -μπροστὰ στὴν ἀθάμπωτη δόξα τοῦ θεοῦ- πὺ εἶναι ἡ πίστη ἡ πνοὴ τῆς κι ἡ δικαιοσύνη τὸ ἄνθος τῆς. Αὐτῆς τῆς δικαιοσύνης ἄς μᾶς κάμη ἄξιους ὁ Θεὸς τῶν ὅλων μὲ τὴ χάρη καὶ φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Σ' αὐτὸν ἀνήκει ἡ δόξα καὶ ἡ δύναμη στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

(Μητροπολίτου Τρίκκης καὶ Σταγῶν Διονυσίου, "Πατερικὸν Κυριακοδρόμιον", Τόμος Δεύτερος, Ἀθῆναι 1969, σελ. 114-118)

(Πηγὴ ἡλ. κειμένου: kirigmata.blogspot.com)